

A CSEMŐI POLGÁRI KÖR HÍRLEVELE

IX. évf. 3. szám – 2011. december

ILYENKOR DECEMBERBEN

Juhász Gyula
Karácsony felé

Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű igézet,
Ilyenkor decemberben.

...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.

...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.

1902

Ülök a papír előtt, fogom a ceruzát, és Juhász Gyula szavain gondolkodom:

„Szép tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.”

Amikor a cikk megírására lehetőséget kaptam, rögtön ez a mondat jutott eszembe. Nem tudom miért... Felnőttként az embernek annyi mindenre kell gondolnia így decemberben, hogy a tündérorszagra nem sok idő marad. Furcsa érzés, ahogy a legszebb karácsonyainkra emlékezve igyekszünk ezt a tündérországot gyermekeink szeme elé álmodni. Ők mire fognak majd emlékezni, ha felnőnek? Lehet, hogy éppen a mostanira?

Nem tudok receptet adni a tökéletes karácsonyhoz, mert mindenkinek mást jelent. Van, akinek ilatok tartoznak hozzá: a fenyő, a fahéjas sütemény

illata, ami belengi ilyenkor a szobákat... Van, akinek az együttlét a ritkán látott rokonokkal... Lehet, hogy valakinek az éjféle mise hangulata jelenti a karácsonyt, vagy a csomagolópapírok zörgése. Hát akkor mégis mi kell hozzá? Talán a versből választ kapunk...

Juhász Gyula szerint először is egy *titkos, gyönyörű igézet* kell hozzá. Rajta hát, keressük meg azt a szívünk mélyén rejtegetett kedves emléket, valamelyik meghitt karácsonyét, és engedjük meg neki, hogy elvarázsoljon, megigézzen. Ez még nem is nagy feladat. Annyi minden van már ilyenkor körülöttünk, ami a karácsonyt juttatja eszünkbe...

Aztán kell hozzá bizalmas szív is a költő szerint. Ez már nehezebb dolog, mert a mai világban olyan gyakran élnek vissza vele, hogy valósággal hiánycikk lett. Azonban, ha szétnézünk a lelkük mélyén, talán találunk még valahol egy kis bizalmat, legalább azok számára, akiket szeretünk. Ne pazaroljuk méltatlanokra, mert szörnyű érzés lesz, amikor rájövünk, hogy a tv reklámok minden szavát elhiszük, csak éppen azokban kételkedünk, akik velünk élnek, vagy nap mint nap szembe jönnek velünk az utcán, vagy a kerítésen át mosolyogva üdvözlnek reggelente.

Hitre is szükségünk lesz, de ez talán menni fog, mert most nem hihetetlen akciók csodájában kell hinnünk, hanem isten áldásosztó kegyelmében. Ebben még nem csalódtunk, tehát ennek a hitnek nincs akadály.

A hozzávalók már megvannak, mi is akkor a teendők? Szerencsére az is itt van:

„Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben...”

Remélem mindannyiunknak sikerülni fog...

Áldott karácsonyt, és békés, boldog újévet kívánok!

Sági Lajos

Tartalom:

Sági Lajos: Ilyenkor decemberben	1
Búcsú id. Olgay Györgytől	2
A karácsonyváros koncert képei	3
2012-es naptár (közérdekű telefonszámok)	4-5
Az október 23-i ünnepség képei	6
Istvánfi Károly október 23-i ünnepi beszéde	7-8
Istvánfi Károly: A bank behajtja a tartozást	8

Karácsonyi istentiszteletek

December 24-én **22 órakor** „éjféle mise”.

December 25-én **10 órakor** ünnepi mise a templomban.

December 26-án **10 órakor** ünnepi mise a zöldhalmi kápolnában.

♦ ♦ ♦

December 25-én **16 órakor** a református templomban ünnepi istentisztelet lesz, úrvacsorai közösséggel.

Valamennyi lapszámunk megtekinthető: www.fideszceged.hu

Búcsú id. Olgyay Györgytől

2011. november 30-án, életének 84. évében elhunyt id. Olgyay György nyugdíjas mérnök-tanár, a Csemői Polgári Kör alapító tagja.

Gazdag életútjának utóbbi két évtizedét töltötte körünkben. Feleségével, Olga néniel gyermekeiket követve jöttek Csemőbe és rendezték be otthonukat a Rákóczi utcában.

Hívó katolikusként természetes volt, hogy rögtön bekapcsolódtak a helyi egyházközség életébe. Gyuri bácsi – mint műszaki ember – a templom körüli technikai feladatokat vállalta és látta el nagy odaadással. Ennek igazi csúcspontja az épülő templom villanszerelése volt, amelyet sokszor egyedül, vagy egy-két segéderővel készített el. Hatalmas feladat, aki bemegy a templomba, vessen csak egy pillantást arra, hány lámpa, konnektor, fényszóró vezetékvezetését, helyét kellett kialakítania. Volt olyan, amikor – villamosmérnökként ezt bátran tehetette – felülbírálta a tervet és Ő alakított ki jobb, praktikusabb megoldást.

A későbbiekben is, bármikor szerelni, igazítani, vagy az automata harangozót átállítani kellett, Gyuri bácsi mindig ott volt, megcsinálta.

Az egyházközség képviselőtestületének éveken át tagja volt. Kiszél Mihály atya plébánossága idején az időközönként összehívott gyűléseket vasárnap délután tartották, amire mindig együtt autóztunk be Ceglédre. Jó alkalom volt ez arra, hogy megismerhessem Őt közelebbről is. Az oda- és visszaút, a hazaérést követő beszélgetések nyilvánvalóvá tették, hogy művelt, tisztánlátó, szilárd meggyőződésű, nemzete és hite iránt elkötelezett ember. Megtiszteltetés volt és marad számomra, hogy a barátságával kitüntetett.

A figyelme sok mindenre kiterjedt, így amikor előttünk elbiciklizgetve látta, hogy melléképületet építünk, rögtön megkérdezte: – Van már villanszerelőd, mert szívesen segítek! Így készült el a világítás a garázsban, az Ő segítségével.

Csemői közösségi életébe is szerepet vállalt. Bárki akarta megtekinteni a templomot, Gyuri bácsi rendelkezésükre állt, kinyitotta az épületet, fogadta a látogatókat.

Amikor a Polgári Kör megalakításáról kezdtünk gondolkodni, ennek a gondolkodásnak és később a létrehozásnak Ő is részese volt. Mindaddig, amíg fizikai erejének fogyása nem akadályozta meg részt vett a Polgári Kör ülésein, rendezvényein. Igazi „terepe” azonban az ismeretterjesztés volt, alapos és sokirányú történelmi ismereteit a KÖR újság hasábjain osztotta meg az olvasókkal. Mindig megtalálta az aktuális témát, hús száma jelent meg úgy a KÖR-nek, hogy abban Gyuri bácsi nevét is olvashatjuk a szerzők között. Írásai közül kiemelkedik a II. Rákóczi Ferenc életútját három részben és az 1956-os év eseményeit négy részben bemutató sorozata. Visszatérő téma írásaiban az aktív életének keretét adó Kádár korszak.

Stílusában a tanáremberre jellemző alaposság mellett az ismeretátadás igénye is fellelhető. Írásait zárva mindig feltüntette azokat a forrásokat, amelyeket a cikkben felhasznált, amelyeket kiegészített

saját gondolataival, véleményével. Ezek a források olvasottságának tanúbizonyságai voltak.

Betegsége sem vette kedvét. Az őszön, amikor nála jártam említettem is neki, hogy a következő számban már lennie kell valamilyen írásának. Rendben – válaszolta, van egy anyagom!

Pedig akkor már láthatóan nagyon gyenge volt, de semmit sem adott fel korábbi önmagából, gondolkodásából, szellemi frissességéből.

A misére eljönni nem tudott már, a Polgári Kör ülésein sem találkozhattunk, s aztán csendben itt hagyott minket.

Gyászjelentésén saját sorait olvasom:

„Gyűjtsünk segítséget földön és égben,

Hadd menjünk, ha kell, békésen, szépen.”

Gyuri bácsi úgy ment el az Örök hazába, ahogyan élt: békésen, szépen.

A család fájdalmában osztozva, a Csemői Polgári Kör tagjainak nevében veszek most búcsút.

Nyugodj békében!

Dr. Kárpáti László

Gyászolunk, mert Édesapánk és Nagypapánk, Olgyay György értünk dobogó szíve megállt.

Urunk és Istenünk halára nyisd meg szívünket, hogy megköszönjük az Ő jóságát, szeretetét. Áldott légy Istenünk az Ő szolgálataiért, hogy Őt nekünk adtad és Ő a miénk lehetett.

A neves francia szónok Lacordaire mondta: „Sorsunk az Isten: vagy belépünk az ő életébe, vagy a halál áldozata leszünk!”

Istenünk áldott légy, hogy testvérünk, a csemői egyházközség tagja hitvalló életével vallotta: „sorsom az Isten”, abban a fáradhatatlan munkában, amellyel az Úr házáért való buzgóság emésztette. Sorsom az Isten – abban a munkában, amiben fiainak házáért, otthonát építette, amiben mindig készen állt mások gondját-baját enyhíteni. Ebben a szeretetben érezhető volt, hogy sorsa az Isten.

Azért olyan hiányos a mi világunkban az emberek igazi megbecsülése, értékelése és szolgálata, mert szétválasztják az Isten és az emberek szeretetét. Lemondani, áldozatot hozni, önmagáról elfeledkezni, tisztán, érdek nélkül szeretni csak az tud, akinek sorsa az Isten.

Áldott légy Istenünk, hogy Gyuri bácsi nem a halál áldozata lett, hanem belesimult Isten tenyerébe. Tudta, hogy a hit nem tapogatózás, bizonytalan keresgélés, hanem természetfölötti látás. Szükséges nagy kincs az emberi értelemnek, mert a hit által léphetjük át a halált élve. A hit olyan erő, mely föl-emel, szárnyakat ad átrepülni az elmúlást. A hívő ember egy Istennel, a végtelen, a szent, a jó, a hatalmas Istennel gazdagabb a hitetlennél.

Gyuri bácsi rátalált a haza vezető útra, készült a nagy találkozásra és Jézus ajkáról hallja a vigasztaló szavakat: „Jól van, derék, hűséges szolgálóm voltál, jó harcot harcoltál, menj be Urad örömébe.”

Szeleczki Imre atya

A KARÁCSONYVÁRÓ KONCERT KÉPEI

1. kép: Perneckzy doktor megnyitja a koncertet...
2. kép: ...amelyet Ecsedi Péter énekművész adott, zongorán kísérte dr. Kiss Mihályné
3. kép: A győztesek, Kárpáti Lilla és Pálinkás Dominik
4. kép: Bíró Bence nyertes rajza
5. kép: Pálinkás Dominik nyertes rajza
6. kép: Kárpáti Lilla nyertes alkotása

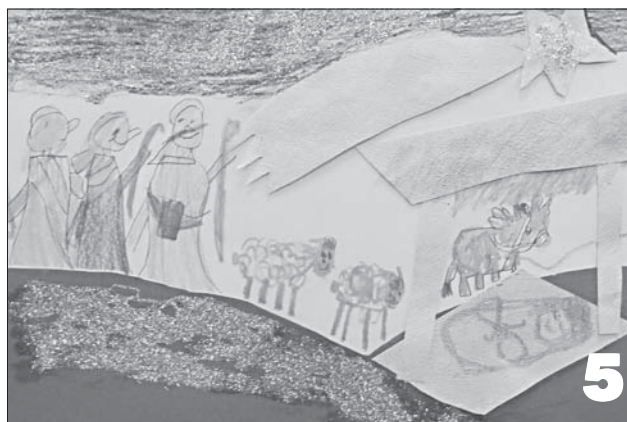
1

4

2

5

3

6

2012 - Eredményekben ga

JANUÁR

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

FEBRUÁR

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				

MÁRCIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

Rajzpályázat 2011 győztesek

5-6 évesek

Bíró Bence

Nefelejcs óvoda

7-10 évesek

Pálinkás Dominik

Ladányi Mihály Általános Iskola

11-14 évesek

Kárpáti Lilla Edit

Kossuth Lajos Gimnázium

Közérdekű t

Polgármesteri Hivatal:

Ladányi M. Ált. Iskola:

Nefelejcs óvoda:

Orvosi rendelő Csemő:

Orvosi rendelő Zöldhalom:

Gyermekorvos:

Fogorvosi rendelő:

Csemői Csenge patika:

Dobócezi Anikó védőnő:

Központi felnőtt ügyelet:

Központi gyermek ügyelet:

Állatorvos:

Csemővíz Kft.:

Mentők

Tűzoltók:

Rendőrség:

Tudakozó:

JÚLIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

AUGUSZTUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

SZEPTEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

szdag, boldog új évet kívánunk

ÁPRILIS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

MÁJUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

JÚNIUS

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
					1	2
					3	
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

Telefonszámok

- 392-001
- 392-044
- 592-022
- 392-152
- 392-022
- 06-30-534-37-17
- 392-136
- 592-016
- 06-70-360-79-25
- 310-150
- 311-994
- 06-20-93-41-276
- 392-191
- 104
- 105
- 107
- 198

Rajzpályázat 2011
győztes alkotások

5-6 évesek

Jelige: Zászló B.B.

7-10 évesek

Jelige: Piros autó

11-14 évesek

Jelige: Lisztangyal

OKTÓBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

NOVEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
				1	2	3
				4		
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

DECEMBER

H	K	SZ	CS	P	SZ	V
						1
						2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Az október 23-i ünnepség képekben

Istváni Károly az ünnepi szónok

Bogdán Norbert szaval

A koszorúzóknak a sorfala

A Polgári Kör koszorúzóit

A Fidesz nevében tisztelgők

Koszorúk

Olgyay Dóra

A kiállítás megnyitóján

ISTVÁNFI KÁROLY OKTÓBER 23-I ÜNNEPI BESZÉDE

Tisztelt, Hölgyeim és uraim! Kedves fiatalok!

56-ban öt éves voltam, így nem sok emlékem van ezekről az évekről, de azok mély nyomot hagytak bennem. Arra emlékszem, hogy disznót vágni csak úgy mertek a szüleim, hogy éjjel a borházban fejszével fejbe vágta apám, az után lett megszúrva, hogy ne hallatsszon ki a visítás, nehogy valaki meghallja. Keserű tapasztalatuk volt előtte, hivatalos vágási engedélyt kértek, a zsír és a hús nagy részét be kellett szolgáltatni. Alig maradt belőle a családnak.

Mint azt a Tanú című filmben láthattuk, nekünk is a lelünkre volt kötve, hogy el ne mondjuk senkinek, hogy titokban disznót vágunk, mert akkor börtönbe viszik aput. Nem is beszéltünk róla csak egymás között mi testvérek, még a legjobb játszótársainknak sem mondtuk el. Félelem uralkodott a tanyavilágban, félt mindenki. Anyám azért rimánkodott, hogy legalább annyit tojjanak a tyúkjaink, amennyit be kell szolgáltatni, ha nem, akkor venni kellett volna valahonnan, de pénzünk se volt. Az előírt mennyiséget le kellett adni, mert ha nem, jöhetnek értünk és elvisznek az ÁVH-sok egy kis koczikázásra vagy börtönbe, mondták a szüleink, mikor értetlenkedtünk, édesanyánk miatt a Tanácsba viszi a tojást, miért nem ehetjük meg mi?

A riadalom még nagyobb lett, amikor megjelentek teherautó-számra az agitátorok, mindenkit be akartak léptetni a tsz-be, ami azzal járt, hogy elvették a családoktól a földet, a lovat, a kocsit, az ekét, a vetőgépet. A szomszéd asszony az agitátoroknak azt mondta Ő nem lép be, erre többen lefogták és eltörték a bal karját és utána megkérdezték aláírja-e a belépési nyilatkozatot a még ép jobb kezével, ha nem azt is eltörök? Iszonyú fájdalmában aláírta. Így történt a tsz-esítés Csemőben.

Aztán egyszer csak szinte szaladva jött hozzánk nagyapám, már messziről kiáltotta Pesten kitört a forradalom. Fogalmunk sem volt róla, hogy mi is az, de a papa viselkedését látva gondoltuk valami nagy dolog lehet.

Összeszaladtak a szomszédok lázasan vitatták az eseményeket. A Bori Sanyi bácsiéknál hallgatták a rádiót, mert csak nekik volt a Benke dűlőben. Feszülten figyelték a híreket, fejleményeket, hatalmas öröm, megkönnyebbülés, felszabadultság töltötte el az embereket. Kitört a forradalom, kitört a forradalom, mondogatták. Kimennek az oroszok, minden jó lesz!

Aztán jött a hatalmas szovjet hadsereg, leverték a forradalmat, suttogták egymás között az emberek még nagyobb lett a rettegés. Sosem felejttem el, emlékezetembe örökre beégett az a filmszerű képsor, amire még most is félelemmel emlékezem vissza: a dűlőkben nyitott dzsipekben állva, felszegett állal, fegyverekkel jöttek az egyenruhások.

Innen is, onnan is elvittek egy-egy embert. Hiába kérdeztük szüleinket miért, hová viszik Őket, azt mondták, erről még csak beszélni sem szabad.

Aztán iskolás lettem. Ott meg azt tanították, ellenforradalom volt 56-ban, nem forradalom. Azt, hogy a Horthysta nagybirtokosok, a fasiszták, a reakciók, a magyar nép és a demokrácia ellenségei amerikai támogatással robbantották ki az ellenforradalmat, hogy minden szocialista vívmányt eltöröljenek.

A Duna tv pár évvel ezelőtt levetített egy orosz dokumentumfilmet, Oroszország, melyet elveszítettünk címmel. A narrátor a film elején keserűen jegyzi meg, ő annak a generációnak a tagja,

amelynek felnőtt fejjel kell megismernie szeretett hazája valódi történetét. Nos, ezzel mi magyarok is sokan így vagyunk. 89-90-ben kezdtük megtudni valójában mi is és hogyan történt 56-ban.

Minden forradalomnak és szabadságharcnak előzményei és alapos okai vannak. Az emberek ugyanis nem ok nélkül kockáztatják, vagyonukat, személyi szabadságukat és életüket. Az 1956-os magyar forradalmat és szabadságharcot is csak akkor lehet teljességében megérteni, ha az előzményeit is ismerjük.

A II. Világháború nemcsak egy újabb vesztes háborút jelentett a magyarság részére, hanem egy újabb teljes kiszolgáltatottságot, a legkegyetlenebb zsarnokság kezdetét is. A szovjet szuronyokra támaszkodva a magyarországi kommunisták az 1947-es választásokon sok csalással megkaparintották a hatalmat, és kezükbe vették az ország irányítását. A legkegyetlenebb eszközökkel számoltak le ellenfeleikkel, de sokszor saját elvtársaikkal is.

Az ÁVH (Államvédelmi Hatóság, melynek politikai szárnya a hírhedt Államvédelmi Osztály, vagyis az ÁVO) parancsnoksága alatt országszerte működtetett kényszermunkatáborokat először a Horthy-rendszerben társadalmi vezető vagy rendfenntartó szerepet betöltő emberekkel töltötték meg, valamint a vagyoni alapon ellenségnek, „osztályidegennek” nyilvánítottakkal.

Amikor ezekből kifogytak, akkor sorra kerültek ama, általuk földhözjuttatott kisbirtokosok, napszámosok vagy béresek, akik ragaszkodtak a földhöz, és nem akartak belépni a termelőszövetekzetekbe.

Nem kegyelmeztek a Szovjetunióból hazatérő hadifoglyok egy részének sem, mert „hazatérésük” után a legkegyetlenebb ÁVH-sok parancsnoksága alatti táborokba küldték őket.

Szovjet parancsra eszelős iparosításba és fegyverkezésbe kezdtek, amelynek megvalósítása érdekében kiszipolyozták mind a munkásréteget, mind a parasztságot. Gyökerestől fordították fel a társadalmi rendet, és az ifjúságot a szovjet érdekeknek megfelelően nevelték.

A nép széles rétegei körében azonban egyre fokozódott az elkeseredettség, sőt az ellenállás is.

1952-re, amikor a magyar parasztságot az újabb és újabb könyörtelen beszolgáltatásokkal kifosztottak mindenéből, felsepertették a padlásokat olyannyira, hogy még vetőmagot se hagytak. A kilátástalanságba és reménytelenségbe úzótt parasztság akarva, nem akarva, a könyörtelen megtorlások ellenére is ellenállt, vagy nagyon egyszerűen már nem volt mit beszolgáltatni, nem tudta teljesíteni az újabb követelményeket. Ezek hatására tört ki a forradalom, hogy ennek jelentősége hatalmas, nem csak számunkra magyarok számára az, azt bizonyítja az a kiáltvány, melyet a világ minden tájáról Budapestre az ötvenedik évfordulóra látogató, miniszterelnökök, államfők, fogalmaztak meg.

Az 1956-os magyar forradalom 50. évfordulóján kiáltvánnyal fordulunk a népekhez, nemzetekhez, az országok vezetőihez, véleményformáló személyiségeihez. Az a közös elhatározás vezérel bennünket, hogy ezen az ünnepen emléket állítsunk 1956 hőseinek és idézzük a forradalom történelmi mondanivalóját. Fél évszázada Magyarországon erőszakkal, félelemmel, mérgező hazugsággal telt be a pohár, s egy történelmi másodperc – néhány nap – elég volt ahhoz, hogy szétvesse az összeomlásra

(folytatása a következő oldalon)

A BANK BEHAJTJA A TARTOZÁST!

Egyik bankból, ahol megtakarításom egy részét tartottam, kivettem a teljes összeget. Már szóvá sem meri tenni az ember, ha akar, ha nem, számlát kell nyitni, függetlenül attól, hogy semmilyen pénzügyi nem történik a számlán, csak leköt egy bizonyos összeget. Ez arra jó a Banknak, hogy kivessen a zsebünkből havi pár száz forintot számlavezetés címén. Azt is szó nélkül kell elfogadnunk, hogy a betétünk után évi 4-5% kamatot fizet, az után a pénz után, amit ők 20-30%-os kamatra adnak ki a hitelt kérőknek. Tűrjük, hogy a lekötési idő végén, amikor a szerződésünk szerint lejárt a fél vagy egy éves futamidő és kivesszük a pénzünket a bankból, ezért is elkérnek pár ezer-tízezer forintot.

Mivel a fenti bankból kivettem az összes betéteimet, kifizettem a tízezer forintot készpénzfelvétel címén, tehát azért, hogy visszaadták a saját pénzemet. Kértem szüntessék meg a számlát is, mivel eddig sem volt szükségem rá, ezután pedig végképp nem lesz.

– Azt nem lehet most, csak a hó végén – mondta az ügyintéző.

– Nem tetszik komolyan gondolni, hogy ezért újra bejőjtek, Csemőből, sorba álljak ismét a bankban? – mondtam.

Jól gondolják, nem szüntették meg a számlát, hanem hó végével küldtek egy levelet. Valahogy félretettem, mert amikor rápillantottam a feladóra – szelektálva a leveleket – csak az ugrott be, hogy már nincs kapcsolatom ezzel a Bankkal. Eltelt három hónap, a nejem mondja, hogy ez a levél még mindig felbontatlan. Felváltam a borítékot egy egyenlegközlő volt benne. Nem tudtam sírjak vagy nevessek az

állt benne, hogy az egyenlegem – 25 Ft, azaz tartozom huszonöt forinttal a Banknak

Ezt a levelet megírták, kellett hozzá vásárolni papírt, borítékot, ezt a levelet összehajtogatták, kopertába tették, elvitték a postára, fizettek a levél feladásáért, hogy tőlem behajtsanak 25 Ft-ot. Huszonöt kemény forintot!

Félretettem a levelet, de aztán attól tartva, hogy képesek lesznek BAR listára tenni, beutaztam Ceglédre az adott bankot felkeresve, vártam vagy fél órát mire ügyintézőhöz kerültem. Azt mondta fizessem be a 25 Ft-ot, addig ő elintézi a papírmunkát. Hároman voltak előttem a pénztárnál, ott is sorba álltam, ahogy kell, majd nagy sokára sorra kerültem. Átdadtam az egyenlegközlőt és mondom, ki szeretném fizetni a tartozásomat, majd átnyújtottam neki a bankkártyámat.

– Bankkártyával akar fizetni? – kérdezte elhűlve a pénztáros, úgy nézett rám mintha egy kiló teperőt kértem volna.

– Miért? Hol másutt, ha nem a bankban? – ámuldoztam én.

„Természetesen” a Bank nem fogad el bankkártyát, csakis készpénzt, így csak kp-ben tudtam a 25 Ft tartozásomat kifizetni.

Azt hiszem, esetem jól tükrözi a bankok packázását, megalázó viselkedését, ahol alattvalóként, kényük-kedvük szerint kezelik az embert. Megmutatja a Bank milyen kemény legény, ha a török, ha szakad, ha a Banknak is, nekem is több száz forintomba kerül, akkor is behajtja a 25 Ft tartozást.

Istvánfi Károly

(folytatás az előző oldalról)

érett kommunista diktatúrát. Egy szabadságvágytól fűtött ország lépett fel a szovjet katonai jelenléttel támogatott diktatórikus rendszer ellen, s nyilvánította ki emberi méltóságát.

Egyetlen, egybehangzó „nem!” elég erőt adott a munkásoknak, hogy a munkástanácsokat, forradalmi bizottságokat alakítva saját kezükbe vegyék sorsukat, elég ösztönzést a falvaknak, hogy minden központi irányítás nélkül ellássák a fegyveres harcok súlyát viselő Budapestet élelemmel, elég bátorságot fiatal srácoknak, hogy megállítsák a szovjet tankokat és egyetemista lányoknak, hogy golyózáporban is gondoskodjanak valamennyi oldal sebesültjeiről. Egy nép nőtt önmaga fölé a szabadságért vívott harcban, s mutatott példát a világnak halált megvető bátorságból, emberségből.

Ötvenhat szelleme arra tanít, hogy egy ország, ha talpra áll önmaga védelmében, ha közösnek érzi a haza ügyét, képes felülemelkedni minden megosztó érdeken, nemzeté válik, és példát tud mutatni az egész világnak.

A nemzetközi közvélemény, kivált a fiatalok, szívvel-lélekkel a magyar ügy mögé álltak. Számukra a magyar forradalom alapélmény volt, a szabadság élménye. A világ tudatában a magyar név a szabadság és demokrácia elemi erejű szinonimájává lett.

Aztán jött a megtorlás: százak kivégzése, ezek bebörtönzése, tízezrek meghurcoltatása, százezernyi magyar – jórészt fiatal – menekülése. Akikre itthon üldöztetés várt, odakint magány. Még ha azt a befogadó országok szeretete és megbecsülése nagyban oldotta is. Kiáltványunk tisztelgés a neves és névtelen hősök előtt. A forradalom 13 napig, az utóvédharcokkal együtt másfél hónapig tartott, de 50 éven keresztül – közvetve vagy közvetlenül – hatott mindarra, ami Magyarországon, Európában és a világon történt. Bár a forradalmat leverték, végül a szabadság győzött az egész régióban!

Kiáltványunk – 1956-ból is táplálkozóan – kifejezi bizonyosságunkat és mély meggyőződésünket abban, hogy a szabadság legyőzhetetlen, hogy minden ember és minden nemzet szabadnak születik és egész életében szabadságra vágyik. Szabadság és emberség – a gondolat szabadsága és a cselekvés embersége – kiegészítik egymást.

És végül vigyük útravalóul ezt a mondatot mellyel az 56 ország küldötteinek nyilatkozata zárul.

Kiáltványunk közös felelősségre és közös munkára biztat: szabadnak születni ajándék, de szabadon élni és mások szabadságát tiszteletben tartani közös felelősség, közös kötelesség.